

TÜRKİYE AB İLİŞKİLERİ

Avrupa Birliği'ndeki Son Seçimlerin

Türkiye Açısından Değerlendirilmesi

Vural ÖGER

Alman Sosyal Demokrat Partisi milletvekili ve
Avrupa Parlamentosu Dışişleri Komitesi Üyesi

Sayın Rekabet Kurulu Başkanı Profesör Nurettin Kaldırım, Sayın Rekabet Kurumu üyeleri, değerli konuklar, sayın bayanlar baylar; ben şahsıma yönelik bu daveti büyük bir memnuniyetle kabul ettim. Çünkü toplumumuz içinde Avrupa Birliği konusundaki oluşan önyargılar, bilgi eksikliğinden kaynaklanan önyargılar beni hat derecede rahatsız ediyor; çünkü bu konularda böyle toplantılarda vatandaşlarıma kendi görüşlerimi anlatmayı da içimde bir misyon gibi görüyorum. Onun için davetinize teşekkür ederim, zevkle geldim bunu bilhassa beyan etmek istiyorum.

Ben bu konuşmadan önce sordum, zaman dilimi ne kadar bize ayrılan, çok bol bir zaman varmış, çok güzel bir şey bu zaman içinde çok şeyi konuşabiliriz, tartışabiliriz. Ben müsaadenizle bir yarım saat kadar genel bir anlatma yapacağım, sonra muhakkak sizin değerli suallerinizi cevaplandırmaya çalışacağım.

Her şeyden önce, daha doğrusu şöyle düşünüyorum: İlk kısımda Avrupa Birliği nedir, Avrupa Birliği kurumları, organları nedir, ondan sonra Avrupa Birliği-Türkiye ilişkileri ne durumdadır, Türkiye'deki genel algılama durumu nedir ve tabii en mühimi çok aktüel olduğu için son Avrupa Parlamentosu seçimlerinin nasıl yorumlandığı ve bizim ülkemizle olan ilişkilerde nasıl bir etken olacağı.

Avrupa Birliği'nin kuruluşuna bakacak olursanız, 1951 senesinde o zaman "Adenauer" ve "Schuman", Fransa ve Almanya'nın Başbakanları bir araya geliyorlar. Biliyorsunuz Avrupa harpten çıkmış her taraf harabe, yıkık ve diyorlar ki, "şu Avrupa olamaz, biz bu Avrupa'yı ne hale getirdik. Gelin el ele verelim, iki ezeli düşman", hakikaten iki ezeli düşman, tarihleri boyunca birbirini yemişler ve milyonlarca Fransız, Alman birbirini öldürmüş, "Gelin şu Avrupa'yı yeniden kuralım, ne yapalım? Geçmişte bizi harbe götürecek her türlü unsurları ortadan kaldıralım" ve bunun yanında İtalya, Belçika, Lüksemburg ve Hollanda'yı da alarak altı tane ülkeden oluşan o zamanki tabiriyle Kömür Çelik Birliği'ni kuruyorlar. Niye? Diyorlar ki, Almanlar ve Fransızlar, kömür

olmadan, çelik olmadan harp yapılmaz, biz kömürümüzü de çeliğimizi de müşterek yönlendirsek harbide yapmayız. Ne Almanların tankları ne Fransızların füzeleri.

Ondan sonra zamanla bu Avrupa Ekonomik Toplumu haline geliyor, ondan sonra Avrupa Birliği oluyor. Bugün “European Union” dedikleri, Avrupa-AB dediğimiz Avrupa Birliği haline geldiler. Ve bu arada tabii diğer Güney Avrupa ülkelerini, Doğu Avrupa ülkelerini aldılar.

Avrupa Birliği nedir? Bazıları ülkemizde anlatırken, işte ABD’yi ve AB’yi dış güçler işte bizi parçala, bölme gibi. Şimdi ABD bir devlettir, Amerika Birleşik Devletleri, ulusal bir güçtür, her tarafta ordusu vardır, her tarafta küçük küçük harpler oluşturur, müdahale eder, kendi politikalarını yönlendirirler. ABD üzerinde tenkit olduğu zaman tenkit edilir, yani tartışılır. Fakat Avrupa Birliği bir devlet değil, Avrupa Birliği devletler üstü bir yapı, Avrupa Birliği bir barış ve uygarlık projesi, başka bir şey değil değerli dinleyiciler. 20 tane Avrupa ülkesi bir araya geliyor diyor ki, “insanımızı daha nasıl özgür ederiz, nasıl daha demokratik yaşatırız, nasıl yaşam standartlarını yukarı getiririz, bu değerler nedir, gelin bu değerleri paylaşalım”. Avrupa Birliği’nin başka bir gayesi yok, ilk gayesi harbi ortadan kaldırmaktı, savaşı. Bugün savaş Avrupa kıtasında imkansız, ikinci gayeleri; toplumlarını en yüksek standartlarda müreffeh, özgür, demokrat insanlar olarak gelişmesinde her türlü etkenleri kullanması. Konu budur, başka bir şey değildir. Avrupa Birliği sayesinde bir zamanki faşist devletler güneyde Yunanistan, Portekiz, İspanya gibi, demokratik devletler oldu. Avrupa Birliği’nin doğudan aldığı eski komünist ülkelerde, almadığı takdirde bugün inanın Çek Cumhuriyetinde, Slovaky’a da, Polonya’da millet birbirini yerd. Milliyetçiler, ulusalcılar, komünistler, liberaller birbirini götürürlerdi. Avrupa Birliği sayesinde üç-beş sene içinde demokratik toplum oldular, özgür toplum oldular. Dolayısıyla baktığınız zaman Avrupa Birliği bütün genişlemede, bütün genişlemeye giden ülkelere bir refah gelmiştir. Ben 1979 senesinde bir üniversite arkadaşımı Lizbon’da ziyaret ettiğim zaman bana dedi ki arkadaş, “aman gelirken lütfen şeker getirin”, dedim Portekiz’de şeker yok mu, “yok” dedi. Gittim ki o Portekiz, bugün 15’nci Yüzyılda bütün Afrika’yı elde tutan Portekiz; fakir, dökülmüş, ne şeker var, ne kahve var, aynı senedeki bizim Ecevit idaresi altındaki 1979 yılı yazındaki Türkiye’nin haline benziyor, biraz daha yaşlılar bilirler, o büyük kriz zamanı. Biz üç sene önce Parlamento heyeti olarak gittik, karşımda tam bir Avrupa kenti gördüm. 2500 dolarlık gelirleri 20 bin dolara çıkmış. İspanya’da da aynı durum.

Çok manidar bir şey, bugün Rodos Adasına geçin, orada eski bir Osmanlı Camii görürsünüz, camii tamir ediliyor, üzerinde Avrupa Birliği

fonlarıyla bu camii yapılmaktadır diyor. Nereye baksanız gerçekten gelişen toplumlar gördüm.

Avrupa Birliği nasıl temsil ediyor? Avrupa Birliği'nde bir parlamento var, Avrupa Birliği'nin bir konseyi var, bir komisyonu var, bir de Bakanlar Konseyi var. Ben biliyorum kafa karıştırır bunlar, ama çok anlaşılacak şekilde anlatmaya çalışacağım.

Avrupa Parlamentosunda 735 milletvekili var 27 ülkeden, bunlar geçen hafta olan seçimlerde seçildiler, parlamentoya girdiler. Ne yazık ki, parlamentoya fazla yetkiler verilmemiş. Nedir bizim parlamentodaki yetkimiz? Bizim komisyonerleri reddedebiliriz, seçemeyiz, komisyonerler atanır seçilmez. Yasa yapma konusunda Bakanlar Konseyinde müşterek hak edebiliriz, bunun dışında Avrupa halklarının fikirlerini beyan ederiz ve tavsiye mahiyetinde de bildirilerde bulunuruz. Bizim ne bir "Türkiye'yi al" diye bir yetkimiz var, ne de Türkiye'yi dışarı at diye bir yetkimiz var, bu parlamento. Diğer iki organı Avrupa Birliği'nin, en büyük organı Avrupa Konseyi'dir, Avrupa Birliği Konseyidir. Bu da bakın kafa karıştıran bir terim, bir Avrupa Konseyi var, bir Avrupa Birliği Konseyi var.

Türkiye, Avrupa Konseyi üyesidir, 1949'dan beri. Avrupa Konseyi, bütün Avrupa ülkelerinden oluşan bir kurumdur. Ben Türkiye'ye girerken pasaportlarımda iftiharla iki lisanda yazardı, "Türkiye Avrupa Konseyi" üyesidir diye, bilmiyorum bugünkü pasaportlarda var mı? 1949'da kurucu üyedir, Almanlar bile iki seni sonra katılmıştır. Avrupa Birliği Konseyi, Avrupa'nın 27 ülkesini Cumhurbaşkanı veya Başbakanlardan oluşan bir kurumdur, bu en güçlü kurumdur. Avrupa Birliği'ni bağlayan kararları bu kurum alır. Örneğin, Türkiye ile müzakerelere başlamak için Temmuz 2005'de Konsey şu kararı aldı: Türkiye ile müzakerelere başlıyoruz, hedef tam üyeliktir, böyle imtiyazlı ortaklık lafı falan yok orada ve komisyona dedik ki, "müzakereyi sen yürüteceksin".

Geçelim komisyona, komisyon nedir? Komisyon 27 tane ülkenin atadığı bir "Commision" diyorum, "Comiser" Fransızca, "Commisnior" İngilizce, "Comiser"i niye kullanmak istemiyorum, bazı AB karşıtı basında Avrupa Komiserleri diye yazıyor. Bu karakol komiseri falan değil, komiser kelimesi burada doğru ben "Commisioner" diyorum, esas da bunun Avrupa Bakanındır yani. Avrupa Bakanı demek, yürütmede olan insanlar.

Bu 27 tane "Commisioner", Avrupa Birliği konusunda Konseyin aldığı kararları yürütür, yürütme organıdır bu. Nedir bunlar? Sağlık, eğitim, ticaret, ekonomi, çevre, bu konularda, balıkçılıktan ilgili komisyondan tutunda, dış işler komisyonu, dış ticaret komisyonu, eğitim komisyonu, iç piyasa komisyonu, çeşitli komisyonlar. Bizimle ilgili konuda iki komisyonlukta bizim direkt ilgimiz

var, bir tanesi Dışişleri Komisyonu, diğeri de “Rehn” habire gazetelerde ismini okuyoruz, “Rehn”de genişlemeden sorumlu olan komisyonun başındaki zat.

Avrupa Birliği’ne üye olma konusunda, Avrupa Birliği Konseyi bu kararı aldıktan sonra komisyona şunu havale etti, dedi ki, “Türkiye benim için namzettir, müzakereleri yürüt”. 2005 senesinden beri Avrupa Komisyonu ile Türkiye müzakerelere başladı. Bu teknik bir süreçti, nedir bu; eğitimde, adalette, ticarete, ekonomide, çevrede, bütün bu konularda Avrupa standartlarına ulaşmak için müzakereler yapılması. Bazen diyoruz, onlar olmazsa Ankara kriterleri falan, Türkiye tabii tek başına yapabilir. Türkiye tek başına bir sürü devrimleri yapabildi, ama Avrupa Birliği ile olan müzakerelerin şu avantajı var, elimizde bir yol haritası var. Yani 27 Avrupa ülkesinin uyguladığı sistemi bizimde uygulamamız. Nedir yani, yediğin beyaz peynirdeki yan maddenin miktarından başlayın da, bir fabrikanın bacasından çıkan karbondioksit emisyonunun düşürülmesi falan gibi. Yani bizim yaşamımızı rahat ettiren, kolaylaştıran, bizi daha özgür yapan bu müktesebatın müzakeresidir. Biz buna Avrupa’daki “aki” deriz, “akikomüniter”. Akikomüniter, 90 bin sayfalık bir Avrupa üyeliği müktesebatı. İçinde her şey var, balıkçılık konusundan başlayın da ticarete kadar Avrupa’nın kuralları. Avrupa diyor ki, “Gelin oturduk masaya, siz de Türk toplumunu bu hale getirmek için elinizde yol haritası”. Bunun için reform paketlerinin geçmesi gerekiyor Meclisten. Bu hükümet 2002-2005 arasında inanılmayacak bir gaz vererek büyük reform paketleri geçirdi. Ben iç politikaya hiç girmek istemiyorum, iyidir kötüdür tartışmasına girmiyorum. Ben şu andaki hükümetin dış politikasını değerlendirdiğiniz zaman dış politikada başarılı bir hükümettir. Neden? 2002-2005 arasında yaptıkları faaliyet ve buradan reform sürecinin neticesinde ilk defa Türkiye Cumhuriyeti tarihinde Avrupa Birliği’ne girmek için bir tarih almıştır, müzakereler başlamıştır, 2005’ten sonraki dönemde de bunu da itiraf edeyim, yavaşlama vardır. Ama o yavaşlamada Türkiye, Avrupa Birliği konusunda partiler üstü bir hedef konacağına, ne yazık ki AB konusu bir yerde politize edilmiştir, bir iç politika unsuru haline getirilmiştir. İç politikada anlaşmazlıklar dış politikaya tesir edecek şekilde, mesela benim görüşüm muhalefet dış politika konusunu iç politikanın bir uzantısı olarak görüyor, ben bunu açıkça size söyleyeyim. Bugünkü gazetelerde bazı son iki-üç gündür Brüksel’e ve Berlin’e gitmiş olan gazeteci grubuyla konuşmaların çeşitli köşe yazıları var. Bazıları Sayın “Sta...”le konuşmuşlar, orada adam benim her zaman duyduğumu söylüyor, “biz bu muhalefeti anlamakta güçlük çekiyoruz, çünkü bilhassa Türkiye’nin elit kesimini, daha doğrusu gelir ve sosyal seviyesi daha üstün olan kesiminin seçtiği partinin ve partilerin Avrupa Birliği yolunda gerçekten çok daha olumlu davranması gerekir” diyor. Ben bunu açıkça burada söylüyorum. Bu yüzden yasalar bir türlü çıkamıyor Meclis’ten, bloke ediliyor, çoğunluk bulamıyor, hâlâ

1980 senesinin askerlerinin Anayasası başımızda ki hiçbir Avrupa ülkesinde olmayan bir Anayasa, bu Anayasa'nın bugünkü şartlara göre değiştirilmesi gerekiyor. 1980 senesinde doğanlar bugün 29 yaşına geldi. O zamanki 45-48 milyonluk Türkiye bugün oldu 72, yasalar dini kural değildir, yasalar toplum gelişmesine göre değiştirilir. Çok özür dilerim ben bunu bazen Türkiye'yi tenkit eden Almanlara söylüyorum, "siz de demokrasi yok", yok da ben size bir şey söyleyeyim diyorum, benim Almanya'ya geldiğim 1960'lı senelerde "affedersiniz" homoseksüellik yüzde 75 hapis cezası vardı Almanya'da, bugün homoseksüel çiftler evleniyor ve kimse bir şey demiyor. Demek ki toplum değişmiş, toplum değiştiği zamanda kurallarda değişir, yasalarda. Dolayısıyla Türkiye'nin Anayasasının gerçekten bir sürü konularda değişmesi gerekiyor. Bunu hükümette biliyor, bunu Avrupa'da talep ediyor, bunu Avrupa'nın talep etmesi de Türkiye'yi bölmek falan değil, ben Türkiye'de çok yanlış algılarda görüyorum. Şimdi bunlar gelecek bizi bölecek, tamam da bölmek için asker yollamak lâzım, Avrupa Birliği'nin askeri yok yani nasıl bölecek, nasıl olacak? Ama Avrupa ne diyor, "sizin içinizde Kürt kökenli insanlarda varsa sizde lütfen bunların annesinden, babasından öğrendikleri lisani konuşmasına müsaade edin ve bunlar kültürel haklarını yaşasın", başka bir şey demiyor. Ne bir Türkiye'nin sınırları tartışılıyor, ne bir Sevri kelimesini bilen bir Avrupalı var ve ne de bir ulusal devlet sınırları dışında bir şey talep ediliyor. Ama bugün aynı talebi Fransızlardan da yaptılar ve dediler ki Fransızlara, "senin Breton bölgesinde birkaç yüzbin insan var Bretonca konuşan ve sen müsaade edeceksin".

Fransa bize çok benzer, biliyorsunuz biz Fransa'nın laik devlet yapısını aldık, valilik sistemini aldık, Fransa'da böyle çok katı bir devletçi atmosfer vardı, o devletçi yapı değişti, Avrupalılaştı Fransa. Fransa tabii ki kültür açısından Avrupa ülkesi, ama devlet anlayışı açısından çok büyük bir transformasyon geçirdi. Mesela Korsika, ben "Ajaccio"ya gittim bundan altı-yedi sene kadar önce, biliyorum evvelden oradan Korsikalıların Korsika lisani konuşması diye imkansız bir şey vardı, müsaade etmiyorlardı, bugün Korsika lisanında okullar var, Hıristiyan gidiyor, istediği lisanda kitap okuyabiliyor. Bugün Barselona'ya gidin, sokaklarda İspanyolca ve Katalanca çift isim görürsünüz sokaklarda, kimseyi rahatsız etmiyor. Bask bölgesine gidin, Sen Sebastian, biz heyet olarak gittik, bizim Güneydoğu gibi kendine has bir bölge, Bask lisani, eski Kelplerin lisani, hiç İspanyolcaya benzemiyor, bizden böyle bir talepte yok, gerçekten Avrupa Birliği bu konuda bize çok daha müsahahalı.

Mesela benim bir arkadaşım Slovakya milletvekili, bana demişti ki, "biz Avrupa Birliği'ne girmeden önce bizden şu talep oldu: Biz nüfus 5 milyon, 1 milyonu bunun Macar. Macarca okullar açacaksınız ve asgari 3 tane milletvekili de Avrupa Parlamentosuna Macarlardan seçilecek" dediler. Bugün Slovaklar içinde üç tane Macar kökenli var, kimsenin sorunu yok. Çünkü hudutları aştılar,

Slovaklı Polonya'ya gidiyor, Polonyalı Almanya'ya geliyor, Alman Fransa'ya gidiyor, artık karşılarında böyle koskoca bir Avrupa kıtası oluştu. Canı isteyen istediği yere gidiyor, canı isteyen canının istediği yerde çalışıyor, aman burası benim sınırim olsun diye bir talep yok. Ama tekrar ediyorum, yanlış anlaşılmasın konuşmam, Türkiye'den ne sınırlar üzerine, ne ulusal birlik üzerine hiçbir şekilde hiçbir talep yok. Avrupa Birliği'nin talebi, benim kriterlerim bunlar; benim merkezimde özgür insan, demokrasi, azınlık hakları, kadın-erkek eşitliği yatar, ben demokrasiyi Avrupa'nın ana unsuru olarak görürüm, bunlar için gerekli yapının değişmesi için elimdeki yol haritamda budur, başka bir talep yok.

Yine ülkemizde son zamanlarda gördüğüm, mesela bazı köşe yazıları okuyorum anlamakta güçlük çekiyorum. Sevr isteyenler falan, Sayın Profesör, sayın konuklar; Sevr kelimesini Avrupa'da bilen kimse yok onu da size söyleyeyim, belki birkaç tarihçi bilir. Bana bir tarihçi demişti ki günün birinde, Türkiye'yi bilen, "Bakın Birinci Dünya Harbinden sonra üç tane anlaşma imzalandı, Almanlara Versay Anlaşması, Avusturya-Macaristan'da Triyanon Anlaşması, Türklere Sevr" dedi. Bu üç tane isimde Fransa'nın Paris'in banliyösündedir, Sevr bir banliyödür, İstanbul'da Beykoz gibi, Triyanon bir banliyödür, Versay'da bir banliyö ismidir, o zaman banliyölerde anlaşmalar yapılmış. Ama dedi hiçbir anlaşmada yürürlüğe girmedi, Almanlar anlaşmayı yırttı attı, Avusturyalılar yırttı attı, Türklere yırtıp attı. Yani tarihin derinliğinin kalmış, küflenmiş bir anlaşma, bugün ne bir bilen var, ne de talep eden var. Böyle bir şeye kimsenin gücü de yetmez, 72 milyonluk böyle bir ülkeye böyle bir talepte yok ve olamaz. Dolayısıyla benim anlamadığım konu, neden bu konu olarak habire masaya geliyor. Ben bunun nedenini konuşmamın son faslına bırakacağım, buradan seçimlere atıyorum, çünkü konuşmamın sonunda da bir yorum getirmek istiyorum.

Şimdi Avrupa Parlamentosunun seçimleri yapıldı, demin geniş bir şekilde izah etmeye çalıştığım Avrupa Parlamentosu nedir, fonksiyonu nedir diye. Şimdi belli basın bir kısmına baktığımız zaman "işimiz çok zor, Avrupa'da uçurum, Avrupa'da sağcılık" falan, lütfen bir neticelere bakalım. Aşırı sağ 31 milletvekili çıkarmış, bunlar son seçimde 19 tane çıkarmıştı, yani 13 tane milletvekili artışıyla Avrupa aşırı sağa mı kayda, toplayın 31 nedir, 735'in 31'i nedir, matematiği kuvvetli olan söylesin, yüzde 4'dür. Bir parlamentonun yüzde 4'ü aşırı sağ ise ve aşırı sağ oranı yüzde 3'ten yüzde 4'e çıktıysa bu Avrupa Parlamentosunun sağa kayması felaket midir, demokrasi de bu olur. Bakın biz Parlamento oturumuna göre biz burada oturuyoruz, yanımızda liberaller, yeşiller, ultra sağ, benim bu tarafımda komünistler var, bas bas bağıyorlar "biz Avrupa Birliği istemiyoruz" diyorlar. Dönüyorum, "yahu seni AB seçti", "beni seçmiş olabilir ama ben istemiyorum AB'yi" diyor. Ortada

sağcılar var bas bas bağıyor, “biz AB’ye karşıyız” diyorlar. Nedir, burada ağırlık bizde, sosyal demokrat, liberal, yeşillerin ağırlığı öyle ki bunlar sayesinde biz Avrupa’dan bir tarih aldık. Dolayısıyla bakın neticelere, doğrudur, sosyal demokratlarda bir azalma var, sosyal demokrat seçmenini küstürdüler ve parlamentoya gitmedi. Adam neden gitmedi? Ben Mayıs ayında yedi-sekiz tane meslektaşımınla beraber seçim bölgelerinde dolaştım, bas bas bağıyorlar, “bırakın AB’yi biz işimizi kaybettik ne vereceksiniz bize bırakın bu ideolojik kavramları” diye bas bas bağıyor halk. Bizimkiler işte, kem küm falan bir şeyler söylüyorlar, şimdi ne yapacaklar, ulusal bir krizde ne yapılabilir ki? İşte “manager” maaşlarını falan düşürelim diye böyle şeyler.

Şimdi burada bir kere sosyal demokrat seçmenin büyük bir kısmı seçimlere gitmedi protesto etti, bu seçimlerde yüzde 42 oy var, yüzde 58’i gitmedi. Ama haklı da bir sebepleri var değerli konuklar; ben niye gidem ki seçim sandığına, benim seçtiğim Avrupa Parlamentosunun hiçbir etkenliği yok, ne benim ekonomik krizimi çözecek bir yapıya sahip, ne de benim sorunlarımın cevap verir. Bu nasıl bir seçimdir ki, sen parlamenterini seçiyorsun, ama seni yönlendirecek olan konseyi veya komisyonu seçmiyorsun. İşin ikilemi buradan kaynaklanıyor, yani paradoks dediğimiz olay. Bir parlamento seçiyorsun, parlamento senin yaşamının değişkenliği içinde hiçbir etkenliği yok. Dolayısıyla ben hep bunu vurguluyorum, biz sosyal demokratlar hep vurguluyoruz, Avrupa Parlamentosuna çok daha fazla haklar verilmesi gerekiyor. Biz bunu yüzde yüz arkasında olduğumuz Lizbon Kontratı ile bunu içeren bir şekilde sunmuştuk, Avrupa’nın büyük ülkelerinde onaylandı Meclis’te, bir küçük İrlanda’da takıldı iş. Çok zor, bakın karar müessesesi çok zor, bir konu hakkında karar vereceksiniz, kendi yapınızı düşünün, kendi dairenizi düşünün veya firmanızı düşünün, böyle bir şey mümkün mü? Bir karar alacaksınız, 27’de üyeniz var, 26 üye evet diyor, biri hayır diyor, hiçbir şey yapamıyorsunuz. Yani Avrupa Birliği’ndeki zorlukta bundan, altı ülke beraberken hepsi Batı Avrupa ülkesi kolaydı işleri. Fransa, Hollanda’ya benzer, Hollanda Belçika’ya, şimdi 27 ülke oldu, Bulgaristan ile İngiltere aynı hakla oturuyor, düşünebiliyor musunuz, Malta ile Almanya’nın aynı hakkı var düşünebiliyor musunuz? Kıbrıs ile Fransa’nın hakkı aynı, 26 ülke evet diyor, ama bir tanesi hayır.

Şimdi burada gördüğümüz gibi Avrupa Birliği’nin de içinde sorunları var, ama bu bazılarının dediği gibi Avrupa Birliği bitecek, batacak diye bir şey yok. İnsanın özgürlük arzusu, demokrasi arzusu batmaz bitmez sayın konuklar. Avrupa biterse her yerde totaliter rejimler başımıza gelir, despotlar bizi yönlendirir Avrupa’nın bitmesi budur. Yani bir imparatorluk çökebilir, Avrupa Birliği imparatorluk değil, Avrupa Birliği’nin geleceği bozuk diyorlar neresi bozuktur, demek ki geleceğimizi biz demokrasiyle kaybedeceğiz, onun dışında

başka bir şey yok. Şimdi dolayısıyla bu seçimlerin neticesinde Türkiye ile Avrupa Birliği'nin müzakerelerini etkileyecek bir konu yok.

Avrupa Parlamentosu 2004 Aralık ayında görüşünü bildirmiş, Türkiye ile müzakereler başlaması için, olumlu bir görüş bildirmiş, 407 artı, 262 hayır oyuyla müzakerelerin başlaması yönünde olumlu bir tavsiye mahiyetinde bir karar vermiş, o parlamentonun üyesi de meşhur o "Yes" yazan kağıtları bir gece sabaha kadar bizler hazırladık, Yeşillerle beraber, o tarihi bir gündü, 17 Aralık 2004. Bundan sonra ne zaman Avrupa Birliği devreye girecek tavsiye mahiyetinde bildiride bulunmak için, 35 dosya kapandığı zaman onlar bir görüş bildirecekler. Bu zaman içinde, yani bu müzakere safhasında Avrupa Parlamentosunun yapabileceği başka bir şey yok. Şu olacak: Senede iki defa parlamento raporları yazılıyor, şimdi Hollandalı bir bayanın elinde şu anda o raporu yazıyor. Önce bizim Dışişleri Komisyonuna geliyor, sonra Genel Meclise, onu oyluyoruz. Orada da her zaman bir denge mevcuttur.

Ben size başımda geçen bir şeyi de söyleyeyim. Şu andaki Hollandalı bayan Türkiye raportörü, bu giden "Eurlings"ten, Türkiye hakkında gerçekten önyargılı. Şimdi Fransa'da bazı milletvekilleri, bazı Kıbrıslılar, habire Ermeni konusunu getirirler. Bende kendisine dedim ki, "bakın bu Ermeni konusunda bir görüşümü size bildireyim, Ermenilerin 1991 Bağımsızlık Deklarasyonunda, Türkiye'nin beş doğu vilayeti Batı Ermenistan olarak gösterilir, Ermenistan'ın Amblemi Ağrı Dağıdır ve Ermenistan Lozan Anlaşmasını tanımayan tek ülkedir, bu şartlar altında Türkiye'den fazla bir şey beklemeyin", "ben bilmiyordum bunları" dedi. Çok mutluyum, ben oraya kendime bir misyon çizdiğim için gittim, sonra tartışma geldiği zaman Fransız milletvekillerine bu bayan aynısını Parlamentoda bunları söyledi, "Türkiye'den bunları bekleyemezsiniz ben reddediyorum bunları" dedi. Ve Ermenistan ile ilgili hiçbir yerde raporda yer almadığı gibi, değerli konuklar Ermeni konusunda soykırımı tanıyın diyen Avrupa Birliği'nin hiçbir şekilde bir resmi talebi yok, lütfen bu tip laflara tok olun, yok böyle bir talep. Aralarında beş tane, 10 tane, 20 tane, 30 tane adam çıkar, 50 tane çıkar, burada algılama sorunları var.

Ben zamanımız müsait olduğu için bir-iki dakika daha bir şeye daha girmek istiyorum. Bakın benim bu toplantıdaki amaçlarımdan birisi de gerçekten belli bir görüşü empoze etmek değil de, karşı da olsanız sizi düşünmeye itmek. Ben şöyle bir olayla karşı karşıya geldim, bunların benzerleri yaşanacaktır. Şimdi bakın Parlamentoda böyle şuradaki salon gibi 30-40 tane salon vardır, Avrupa Parlamentosu içinde, bu salonları evvelden bildirerek milletvekili olarak siz kiralarsınız, bir saatliğine, iki saatliğine. Bu kiralama neticesinde siz ister Ermeni soykırımı toplantısı yaparsınız, ister Kürt, ister Türkiye batsın, ister Türkiye çıksın. Taahhütler gelir, hiçbir şekilde Avrupa Birliği'ni bağlamaz.

Bakın bir gün Fransız milletvekilleri, seçmen bölgesinde çok Ermeni olan bir Ermeni toplantısı yapıyor Avrupa Parlamentosunda, herkese davetiye geldi. Ben oraya gitsem bir gazeteci görür neler çıkar, boş ver neler çıkar, ben ne olduğunu bilmek istiyorum, benim asistanımı gönderdim. Bana telefon açıp dedi ki, “bir tane Avrupalı milletvekili gelmedi, birkaç asistan geldi, bir sürü Ermeni geldi, bir sürü Türkiye muhalifi geldi, bağırdılar çağırdılar” dedi. Aynı gün, ulusalcı olarak kendini tanımlayan bir gazetede ertesi gün başlık neydi biliyor musunuz, “Avrupa’nın yeni ihaneti, Parlamentoda Avrupa Ermeni Soykırımını tartıştı”. Sayın dostlar bu kadar da olmaz yahu, adam gelmiş şöyle bir odadaki bir tartışma Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini bağlar mı? Bakın böyle yanlış algılanıyor, bu ondan sonra belli insanlarda bir Avrupa karşıtlığı başlıyor.

Yine ondan birkaç ay sonra “Feleknaz Uçnaz” diye bir Alman’dan gelen bir Kürt asıllı milletvekili var, bunları size söylüyorum, bunlar somut şeyler, soyut şeyler çok yazar, gazetecilerde yazıyor, ben somut yaşadıklarımı burada söylemek istiyorum. Bu hanımefendi kendisini Türk olarak görmez, Almanya’da doğmuştur, ama Güneydoğuludur annesi babası, o bölgeden Almanya’ya işçi olarak giden iki kuşak, biz Türk milletvekili deriz, o davetlere de gelmez, tamam o onun hakkıdır. Benim kanaatim, Faruk Bey sizde bilirsiniz, bir yerde PKK’nın Parlamentosu uzantısı gibi bir bayan, bu seçimlerde seçilmedi. Bu kalktı bir Kürt Konferansı yapacak, hepsi geldiler, Ahmet Türk Beyde geldi, Belediye Başkanı geldi Diyarbakır’ın, bir sürü insan geldi, ben bir yarım saat girip çıktım, ne olup ne bitiyor bilmek istedim, hatta kısa bir konuşmam da vardır o tarihte. Etrafa bir baktım, Türkiye karşıtı “Matrakis” orada oturuyor, o Kıbrıslı, iki tane Fransız milletvekili Türkiye karşıtı bir tane oturuyor, bir tane Almanlarda bir tane Türkiye karşıtı oturuyor, dört-beş kişi gelmiş oraya malzeme arıyorlar, başka kimse yok, gazeteci bile yok. Yine ertesi günkü haberde burada, “Dün Avrupa Parlamentosu Ahmet Türk’ü, Belediye Başkanını davet etmiş Türkiye-Kürdistan üzerine büyük bir toplantı yapmış”. Doğru değil, Avrupalısı yapmadı, o milletvekili bayan iki saatliğine o salonu kiraladı, bilmem anlatabiliyor muyum, çok dikkatli olmamız lâzım olayları algılamada.

Efendim Lagendijk, beyefendi gelmiş, bir köşe yazarı da iki-üç tane, bu Lagendijk ne oldu, köşe yazıları, ben o gün o gazetenin yazı işleri müdürünü aradım, müsaade edin şu beyefendiyi bir davet edeyim, hatta Brüksel’e bile davet ettim, döndükten sonra aynı nakaratı yazmaya devam etti. Beyefendi dedim kendisine, size de söylüyorum, Lagendijk 785 Avrupa milletvekilinden birisi, sözleri kendisini bağlar, AB’yi bağlamaz, siz niye bu adamın dediklerini AB gibi görüp de karşı yazılar yazıyorsunuz, kaldı ki bu adam Türkiye’ye çok olumlu bakan, hatta bir Türk bayanıyla evlenen bir zat, adam ne diyor size; demokrasi eksikliği var, özgürlükte sorunlar var, yok mu efendim yani, biz hepimiz Türküz. Biz süper demokrat bir ülke miyiz, Allahınızı seversiniz

öğrenme safhasındasınız. 1950'lerden beri sürece girdik, her sene belki arada bir darbeler oluyor ama bir yere doğru gidiyoruz yani, ama süper bir demokratta değiliz yani, ben ne anlayacağım ki birisi beni tenkit ederse, birisi bana tenkit etsin, ben derim "kendime bakayım demek ki bir hatam var" derim. Ama bunu bir bizlere has bir hassasiyetle bir reaksiyon göstermeyi de yersiz buluyorum.

Barroso geldi buraya bizim komisyon başkanı, Avrupa'nın en güçlü adamı, bir sürü güzel şeyler söyledi, kısa tenkitlerde bulundu. Ertesi gün Barroso'ya saldırılar, şimdi saldırılardaki yanlışlar manşet, ama Barroso'nun dediği çok güzel bir laf beşinci sayfada kaybolmuş. Adam ne dedi biliyor musunuz; "35 dosyayı bitirmiş olan, müzakereyi bitirmiş olan Türkiye hiçbir ülke durduramaz" dedi, çok güzel bir laf değil mi, ama doğru. Bunu okumuyoruz, Barroso bunu dedi, Barroso şunu dedi. Sayın konuklar, biz bir kulübe girmek istiyoruz, bu kulübün bazı şartları var, şartlara uyup uymadığımı da tetkik ediyorlar. IMF'de de böyle değil mi, sana para vermeden önce A'dan Z'ye kadar didikliyorlar. Sen bir bankaya git, bir kredi almaya kalk, senin dedenin şeyini sorarlar yani, lafın gelişi burada diyorum yani. Biz niye almıyoruz? Bir kulübe girmek, İspanyollara neler yaptılar, İspanyollar bana anlattı, bize dediler 10 sene kan kusturdular dedi, Fransızlar ret ettiler İspanya'yı, Fransızlar arkasından Afrika başlar, kabul etmiyoruz dediler, Portekiz'i hiç istemediler.

Bir şey daha size söyleyeyim, Yunanistan için 1980 senesinde Parlamentoda oylama oldu, Avrupa Parlamentosunda. Çoğunlukla karşı geldiler, istemiyoruz dediler, fakir bir şark ülkesi dediler, ben okudum şeyleri. Konsey bir araya geldi dedi ki, "tamam ama bunlar faşizmden yeni kurtuldular bunlara yardım etmemiz gerekiyor", birisi de dedi ki, "bu Aristoların, Sofokleslerin ülkesi, bizim filozofimizin geldiği yer bunlarsız olmaz zaten 8 milyonluk küçük bir ülke" ve tak diye aldılar. Burada bu dengeleri de iyice bilmemiz gerekir diye düşünüyorum.

Son seçimlerin değerlendirmesini ben böyle yapıyorum, dediğim gibi bu parlamentonun Türkiye ve AB konusunda önümüzdeki seneler içinde büyük etkenliği olmaz, ama şu olur tabii: Tartışmalarda canımızı sıkın laflar sayısı artabilirim, ben çok iyi biliyorum şimdi o Sayın "Gert Wilders", o ultra faşist, karşıda böyle olup da bas bas bağıracaktır, Müslüman ülke istemiyoruz işte bunla şöyledir, bağıracaktır. İnşallah ümit ederim bizde basında, Avrupa yine bunu dedi derken gazetelerde yazarsa sizde şunu deyin, Vural Bey bir konuşma yapmıştı bunu Avrupa demedi bunu bir manyak Hollandalı milletvekili dedi, ben bunu ciddi almıyorum deyip bir tarafa atın. Ve Avrupa'nın sesi değil, o adamın sesi olacaktır. O tip insanlar parlamento içinde muhakkak soytarlıklar yapacaklardır, bizi üzen şeyler söyleyeceklerdir, sırf bizi provake etmek içinde

laflar konuşacaktır. Şimdi onların en büyük arzusu ne biliyor musunuz? Onların elinde hukukîen müzakereyi durdurmak imkanı yok, ne Fransa'nın, ne Almanya'nın, ama bir imkânı var bizi bıktırırsa biz dersek "yeter gayrı", o zaman bizim isteğimiz üzerine müzakereler durur. Bunun için bizi provake ediyorlar habire, onun için ümit ederim Avrupa Birliği konusu bir partinin tekelinde değil, siyasilerin, bürokrasinin, sivil toplum örgütlerinin, medyanın, gençliğin el ele vererek partiler üstü bir hedef olarak gördüğü bir gaye olmalı. Bu gaye olmadığı müddetçe biz bu hedefe de zor varırız.

Soruyorlar bizi ne zaman alacaklar, yahu biz daha 10 tane dosyayı bitiremedik, nasıl tarih verilebilir. Çalışma ve İstihdam Dosyası açılmıyor, Sendikalar Kanunu geçmiyor Meclisten, bir sürü dosya açılmıyor; çünkü Mecliste karar almak istiyor hükümet, karşı taraf durduruyor, başaramazsa Anayasa Mahkemesine gidiyor. Kaç tane Anayasa Mahkemesine takılan iş var şu anda, şimdi bunların ne olacağını bilmeden Avrupalı nasıl sana tarih versin. Bize tarih versin diyorlar, demin bir hanımefendiye söyledim, "çocuğunuz ilkokulun beşinci sınıfına gidiyor, üniversiteye başlamak için bana bir tarih ver" diyebilir misiniz, ya çocuk sınıfta kalırsa, ya sekizinci bırakıp giderse futbol takımına girerse falan ne yapacaksınız? Nasıl tarih verilir, burada lütfen düşünelim. Bazısı diyor ki, "Vural Bey ne anlatıyorsun kardeşim 40 senedir bekliyoruz", tamam da Avrupa mı sana yaptırdı askeri darbeleri, ihtilalleri şunları bunları yani. Bu ülke kusura bakmayın 1959'da müracaat etmişiz, 1961'de halkın seçtiği bir Başbakanı asmışız, bizim hatalarımız yok mu, açık konuşalım yani. Bu ülkede belli bir kesim var, halkın seçtiği hükümetlere pek güveni yok, halkına pek güveni yok, doğrunun kendi olduğunu düşünüyorlar, ama bu zamanda geçmiştir. Onun için Avrupa Birliği'ni istemiyorlar. Halkına yukarıdan bakan bir devletin hâkim olduğu bir yapıyı isteyen var, tamam 1930'larda böyleydi, bütün Avrupa böyleydi, ama 2009 senesinin Avrupa'sı böyle değil.

Bakın aramızda devleti temsil eden bürokratlarda var, ben şahsı bir şey söylemek istiyorum, beni Avrupa'daki koşuma güden taraf, "Armani" ayakkabılar, "Gucci" gömlekler falan değil, Avrupa'nın yapısından kaynaklanan bir şey var. Avrupa'da vatandaş denetim altında değil, devlet vatandaşa hizmet veren bir kurum haline gelmiş durumda, yasalarda, Avrupa yasaları da bunu bu hale getirmiş. Mahkemeye gittiğiniz zaman hakkınıza ulaşabiliyorsunuz, hakkınız olduğu zaman herhangi bir devlet dairesinde "nasıl yardım edebilirim" diye size bir anlayışla geliyorlar. Biz Türküz bizim yapımızda bu yok, bu yapımızın da ağır ağır değişmekte olduğunu görüyoruz, değişecektir. Şu andaki hükümet üzerine ben Türkiye'deki hiçbir parti tarafını tutmuyorum açıkça söyleyeyim, ama burada olumlu tenkitleri de yapıyorum, olumlu görüşleri de bildiriyorum. Türkiye çok büyük bir süreçten geçiyor, Anadolu insanı ortaya

geliyor, Anadolu'nun köylerinde kasabalarındaki insanlarda bu medeni dünyadan payını almaya başladılar. Aranızdaki yaşlılar bilir, şu ülkede fazla ileri gitmeyin, 50 sene önce bir İstanbul, Ankara Radyosu vardı başka bir şey yoktu, bugün Çemişgezen'in köyünde 285 kanal seyreden bir Türkiye yaşıyoruz, memur araba alabiliyor, her evde çamaşır makinesi, Türkiye böyle değildi, 50 sene önce böyle değildi. Şimdi bu halklar gördükleri zaman o televizyonda o yaşamı onun bir parçası olmak istiyorlar. Siz artık halkın arzu ettiğini, seçtiğini evet deyip kabul edeceksiniz, demokrasi budur. Halkın isteklerine karşı devleti ve devlet organlarını kullanarak bunun önünü kesmeye kalkmanız demokrasiye aykırı. Ama bunun için AB'yi istemeyen bir güç var bizde; çünkü AB demek demokrasinin daha iyi yerleşmesi demek, özgürlüğün daha iyi yerleşmesi demek ve halk dediğimiz kesimlerin daha fazla söz hakkına sahip olması demek.

Ben bir lafı çok severim, 1950'lerde bir bürokrat veya bir vali galiba söylemiş, İstanbul hakkında, sevdiğim bir şeydir, o zamanki Türkiye'yi aksettirir, "sıcaklar çoğaldı, halk plajlara hücum etti, vatandaş denize giremiyor" demiş. Türkiye'deki kavga bu vatandaş anlayışı ile halk arasındadır, Avrupa inanın ki halkı tutuyor. Çünkü o vatandaş diye kendini tanımlayanların zamanı ağır ağır bitiyor, ama onlar dayanıyorlar, asılıyorlar, istemiyorlar değişimi, Türkiye'deki gelişimi istemeyen bir kesim var, onun için AB'yi istemiyorlar. Geri kalan hepsi fasa fiso, bölme falan bunun saçma olduğunu onlarda biliyor.

Son yorumumda bir-iki cümle daha söyleyeyim, sonra sorgu suale geçelim. Bana soruyorlar, biz ümidimizi kaybettik siz inanıyor musunuz? Sevgili konuklar ben hem işadamıyım biliyorsunuz, hem de bir ülkenin Şansölyesi bana Brüksel'e gitmeni istiyorum diye, çok düşündükten sonra politikacı olmuş bir insan, yani 18 yaşında tahta bir bavulla üniversiteye gitmiş bir insana o ülkenin Başbakanı "sen bizi temsilen Brüksel'e git" dediği zaman tabii çok onurlandırıcı bir şey kabul etmek lâzım, ama ben kendime bir misyon çizdim. Dedim ki, Allah madem ki bana bu imkanları verdi ben kendi doğduğum aktif olmadığı zamanda yaşayacağım kendi ülkem, sevdiğim Türkiye için yurtdışında ülkem için faaliyette bulunmak benim misyonum, bu benim idealizmim. Herkesin hayat anlayışı başkadır, bazısı der ki, sen enayi misin sen bu zaman içinde şu kadar para kazandın, kusura bakmayın para da gelip giden bir olay, belli bir seviyeye geldikten sonra geri kalan zaten hırs oluyor. Bu yüzden ben çok mutluyum, dolayısıyla ben burada doğruları anlatmak istiyorum. Görüşlerimi de anlatmayı bir vazife olarak da biliyorum ve böyle bir seçkin topluluğun önünde kalkıp da bir politik nedeni falan da yok, anlatacak değilim, ben inanıyorum Türkiye'nin günün birinde Avrupa Birliği üyesi olacağına. Niye inanıyorum? İki, üç sebebi var bunun, bir kere bu "Sarkozy" gibi hem miyop, hem de iç politikaya yönelik popülist söylemlerde olmayan Avrupalı, gerçek, çoğunlukta olan Avrupalının görüşü şöyle: Bizim İslam dünyası ile olacak muhtemel bir çatışmada, olabilir

bu, Türkiye'nin rolü bizim için hayati; çünkü Türkiye demokrasi içinde yaşayan, kendisini idare edecek olan partiyi seçme yeteneği olan tek ülke. Bugün Mısır'a gidiyorsun bir "Mübarek" başa geliyor, ölene kadar Mübarek, "Asat" geliyor, ölene kadar, ölüyor oğlu yerine geçiyor, ya katlediyorlar, bunların hiçbirisinde demokrasi yok, Suudi Krallarını falan saymıyorum bile. Türkiye'ye bakın, beğenmediği hükümeti halk geri yolluyor, başkasını seçiyor, demokrasi bu, hiçbir İslam ülkesinde bu yok. Demokrasi, bir de tabii tarihten gelen de bir Avrupalı olmak var, yani 700 sene sen Avrupa'dasın, bana bir tarihçi söylemişti Almanya'da çok iyi bilen, "Türk nüfusunun yüzde 30'u Balkan kökenlidir" dedi, doğrudur. Biz ordumuzu Yeniçerilerden kurduk, Yeniçeriler kimlerdi, 7 yaşına gelmiş Hıristiyan çocuklarıydı, milyonlarca, ne oldu bunlar, İstanbul'a geldi, Adana'ya geldi, Türk hanımla da evlendi, kimisi Boşnak'tı, kimisi Hırvat'tı, onun için dikkat ederseniz biz Avrupa'da olmayan bir insan yapımızda var, biz İmparatorluğun arkası olduğumuz için Hırvatistan'dan Hindistan'a kadar 70 tane millette burada karışmış. Tabii Türk en güçlü element olmuş içinde, dolayısıyla Osmanlı İmparatorluğunu kurmuşuz.

Şimdi fazla derine gitmeden Türkiye'nin stratejik durumu, Türkiye'nin Müslüman dünyasıyla olan durumu, köprü fonksiyonu, Müslüman dünyası için model değil, ben model kelimesini sevmiyorum yalnız kalıyor, biz model olamayız, ama biz onlar için bir hayal kaynağı olabiliriz, yani bizde yapabiliriz diye. Biz resmi heyet olarak İran'a, Irak'a, Mısır'a gittik, bizim yapımız başka. Bizim Osmanlıdan gelen bir devlet geleneği var, Libya'da 20 sene önce cadde isimleri yoktu, devlet yoktu, gidenlerde bilirler, Osmanlıdan gelen bir bürokrasi yapımız var, bu yüzlerce senenin içinde oluşmuş.

Bir taraftan tabii Rusya'nın yanında Avrupa ile bütün enerji kaynakları arasında olan bütün transit yolları bizden geçiyor. Hele bu "Nabuka Projesi" gerçekleşirse ki gerçeğe değinelim Türkiye enerji açısından da anahtarı elinde olan bir ülke olacak, bunun Avrupalı farkında. Açık söyleyeyim, geçenlerde bir toplantıda çok doğru, biraz espri ile bir Alman anlattı. Size samimi söylüyorum, sizin hoşunuza gideceği için değil, "ben Türkleri çok seviyorum, ama biz Türklerle baş edemeyiz, anlayan çok insan var, çok çalışanlar, çok yaratıcılar, çok dinamikler ve çokta güce dayanan insanlar, Avrupalı böyle olamaz" dedi. Dikkat ederseniz buraya geliyor, bir manav dükkanı açıyor, bir de bakıyorsunuz 10 tane, 20 tane manav dükkanı oluyor, dedi. Adam Cumartesi çalışıyor, Pazar çalışıyor, sohbeti güzel. Geçenlerde ben Viyana Kayserili bir manavla tanıştım, manav olmuş, adamın aklına gelmiş ben karpuz satacağım Viyana'ya diye, bir kamyon kiralamış beş sene önce, bakın şimdi bir mukayese ediyorum şimdi; adam alıyor halden karpuzları topluyor, atıyor kamyonla, tam gaz gidiyor, arabada uyuyor, Viyana pazarına, Viyana'da satıyor karpuzlarını alıyor parayı cebine dönüyor, bir kere daha gidiyor. Dedi ki, "Abi, önce bir kamyonla

başladım kira, sonra satın aldım, şimdi 17 kamyonum var”. Yalnız Viyana değil, Stockholm’den tutundan, Münih’e kadar satıyormuş, “abi bir teşkilat kurdum, 100 kişi yanımda çalışıyor” dedi, nerelisin dedim, işte Kayseri’nin bilmem ne köyünden dedi. Arkadaşlar Avrupalı böyle değil, ben içlerinde yaşıyorum. Şimdi Avrupalı o kamyonu bindiği zaman 8 saati bir dakika geçerse mesai diyecek duracak, ondan sonra diyecek ki işverene “ben burada yatmam, dört yıldızlı otel istiyorum” diyecek, gidecek dinlenecek, o Viyana ile İstanbul arasında bir tur atar ve patrona öyle bir fatura çıkarır ki, patron “ben bu işin altından kalmam” der, bu adam iki-üç sefer yapıyor ve kamyonunda uyuyor, işte Türk insanı bu. Bana dedi ki, “ben bundan korkuyorum, bu her tarafı istila ediyor kelimesi doğru değil, öyle gün gelir ki hâkim olur her tarafa” dedi.

Bugün Almanya’daki istasyonlardaki gazeteciler, zerzevatçılar, manavlar, yüzde 95 Türklerin elindedir. Gidin bugün bir Alman manava rastlayamazsınız, bunlar işçi olarak giden insanlar ve onların çocukları. Bizler çok güçlü ve dinamik bir milletiz, bir de dikkat edin hiçbir ülke bizi işgal edemedi, işgal etmeye kalkanlarında ağzının payını verdik. Geldiler İstanbul’u işgal ettiler, dört sene sonra Atatürk’ün büyük lafı, “geldiği gibi giderler”. Bütün Müslüman dünyası koloni oldu, kendine güvenen, Orta Asya’dan gelip de Viyana’ya kadar güçlü olan, o yüzden Almanlar, Avrupalılar bunun farkında. Onun için genç, tabii eğitilmesi gereken, böyle bir toplum Avrupa için sağlık aşısıdır. Ben Türkiye’nin geleceğini çok parlak görüyorum, inşallah iç darbelerle şunlarla bunlarla, demin dediğim ideolojik görüşler bu gelişmemizi durdurmaz, Türkiye çok iyi yerlere gidiyor. 30 sene önce Almanya’dan buraya her işçinin sırtına yüklediği televizyonları bugün biz yapıyoruz, Almanya’da 100 televizyonun 40’ını Türkler yapıyor, beyaz eşya elimize geçti. Biraz daha yaşlılar bilirler, bu ülke 50 sene önce toplu iğne yapamıyordu, bakın İstanbul’daki vitrinlere, Avrupa’da bile yok, kendimize güvenelim, ben o mesajı veriyorum güvenelim kendimize. Bu karamsarlığı bırakalım, çok iyi yoldayız ve Avrupa Birliği günün birinde bizi alacaktır.

Son iki cümlem, 35 dosya bitse bile Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne girip girmeyeceği siyasi bir karar olacaktır. Zannetmeyin ki 35 dosya bitti bizde girdik, hayır. Bu siyasi karar neye bağlı olacaktır? Uluslararası politik konjektöre bağlı olacaktır, ben NATO’ya benzetiyorum, sene 1951, Türkiye çok korku içinde Ruslar, Kars’ı istiyor, Ardahan’ı istiyor, toprak istiyor, Türkiye şaşkın halde üzüntülü, hemen NATO’ya müracaat ediyorlar, NATO’nun ismi biliyorsanız “North Atlantic Treaty Organization”, “Kuzey Atlantik Birliği” şeklinde, o zamanda yine bu Fransızlar, Hollandalılar diyor ki, “yahu Türkiye müracaat etti ama alamayız”, neden, “ne zamandan beri Türkiye, Kuzey Atlas Okyanusu etrafında”, Amerika diyor ki, “bizim istediğimiz yerde, bizim ihtiyacımız var, onların da bize ihtiyacı var” deyip şak diye alıyorlar. Onun

içinde biz Müslüman toplumuz, fakirmiş, inanmayın bunlara, 10 sene sonra, 15 sene sonra Akdeniz’de Çin denizaltıları dolaşmaya başlarsa, İran’ın elinde Atom Bombası olursa filan, bize öyle bir ihtiyaçları olur ki.

Son cümle, en son cümle, ben şuna inanıyorum: Biz çok duygusal bir milletiz, bizi kim seviyor, kim sevmiyor, özel hayatınızda sizi seven bayan veya baylar olur, özel hayatta aşk, sevgi çok mühim, Churcill demiş ki, “ülkeler arasında sevgi bağları olmaz, menfaat birlikleri olur” demiş. Lütfen bizi kim seviyor, sevmiyor, bu lafları da bırakalım. Bir Alman’ı Hollandalı çok mu seviyor, bir İngiliz mi Alman’ı seviyor, Portekiz bir İsveçliye aşık mı yani, Allahınızı severseniz yok böyle bir şey, değerler birliği altında hepsi bir araya gelmişler hudutlarını açmışlar, isteyen istediği yere gidiyor. Almanya’da çalışan birisi Barselona’ya gidiyor, Barselonalı Münih’e gidiyor, 550 milyon insanın yaşadığı koskoca bir coğrafya kurdular. Ümit ederim bizde bütün toplum böyle algılarız, günün birinde oraya gireriz, bizimde bundan sonra gelen gençlerimiz, çocuklarımız canı isteyen Stockholm’e gider, canı isteyen Paris’e gider, canı isteyen Madrid’e gider, canı isteyen istediği üniversiteyi seçer ve istediği yerde de yaşar. Onlar bize gelir biz onlara gideriz, böylece Avrupa birleşir ve devletler üstü bir grubun onurlu bir üyesi oluruz. Teşekkür ederim beni dinlediğiniz için, sağ olunuz.

Siz bir şey demiştiniz, Sayın Profesör bana girmeden önce bir de tabii benim iş adamlığımla ilgili genel bir cümle söyleyin dedi, seve seve söyleyeyim.

Bakin bazen soruyorlar bunlar klasik sual, işte başarınızın nedeni nedir? Ben şuna inanıyorum, Konfüçyüs’ün bir lafı ile başlayayım, mutluluk üzerine demiş ki; “Bir gün mutlu olmak istiyorsan git bir balık tut, bir hafta mutlu olmak istiyorsan bir kuzu kes, bir ay mutlu olmak istiyorsan bir mirasa kon -hanımlar lütfen özür dilerim- bir sene mutlu olmak istiyorsan evlen ama ömür boyu mutluluk istiyorsan işini sev.” Mutsuz insanların çoğu işini sevmeyenlerdir. Bir insanın herhangi bir anda kendisini tanıyıp ben neyi yaparım, neyi yapamam diye düşünüp yapabileceği mesleği seçerse, hedefini koyarsa ve çalışırsa bence o hedefe ulaşır. Ben kendimin zayıf ve güçlü taraflarını gördükten sonra verdiğim karara göre olaya soyuldum ve inanın bana şahsıma yönelik bazı bir şey olur olabilir, ama benim ilerlememi durduracak da Avrupalıdan da bir şey görmedim, onların kuralına göre oynarsanız, onların rekabet kuralları içinde bir yere varıyorsunuz.

Rekabet Avrupa’nın değişilmez, vazgeçilmez faktörlerinden birisi, rekabet olmayan yerde ne bir ürününüzün kalitesi oluyor, çünkü bir yerde devlet sizi koruyor veya bizim 1960’larda ekonomide olduğu gibi size bir teneke satıyor 30 bin liradan, dünyada hiçbirinizin kullanmayacağı bir araba, ama şimdi rekabet girdikten sonra, bu rekabet sayesinde Türkiye hem çok kaliteli, hem de

daha ucuz mal alabiliyor, ithalatta bunun bir parçası oldu. Dolayısıyla benim görüşümde, son krize rağmen serbest piyasa ekonomisinin bir alternatifi yok. Yani hiçbir şekilde geçmişte çeşitli denemeler geçiren insanlık ne demokrasiden daha iyi bir rejim bulabildi, ne de serbest bir özerklikten daha iyisini bulabildi kendini mutlu eden. Komünizmi yaşadık, milliyetçiliği yaşadık, imparatorluklar, krallıklar, daha iyisi olmadı. Eksikliğimiz var mı, var, ama benim görüşüm devletin oyuncu olmadan hakem olduğu kurallar içinde serbest piyasa ekonomisi en iyi çerçeveyi kurdu. Benim demin bahsettiğim karpuzcu vatandaş, bu insanı kalkıp da bir yerde memur yapın aynı randımanı vermez, lütfen yanlış anlamayın vermez. Rekabete girmiş, rekabete girdiği zaman ne yapıyor, kendisiyle daha pahalı mal üreten bir firmayla rekabet ediyor ve onu alt ediyor. Biz niye ekonominin kurulduğu, buluşların olduğu Almanya gibi bir ülkeye biz televizyon satıyoruz onlar televizyon yapımını adeta durdurdu; çünkü biz aynı kalitede ürünü giderleri daha düşük olarak, daha iyi de üretebiliyoruz. Bugün globalleşen dünyada Türkiye'nin gelecekteki rolünü ben bir konuşmamda Almanya'da söylemişim hoşuma gitti hep de söylüyorum, Türkiye, Avrupa'nın Çin'i olma yolunda lütfen bunu yanlış anlaşılmasın, menfi anlaşılmasın. Ne demek istiyorum, bugün dış sermaye ile Çin'in bir parası yoktu, dış sermaye ile Çin'e olan yatırımlarla, Çin bir dünya gücü oldu. 2 bin milyar döviz rezervine ulaştılar, hepsi dış sermaye, hani bizde dış sermayeye karşı olanlar vardır. Biz Çin'in yolu uzak, Çin'e bir gemi yüklüyor birbuçuk ay yollarda, buraya bir kamyon Viyana'dan birbuçuk günde geliyor. Avrupa'ya yakınlığımız, genç nüfusumuz, çalışkan nüfusumuz, yurtdışından sermayeyle birleştiği takdirde Türkiye dün 135 milyar olan ihracatını yarın 180 yapar, 250 yapar, 10 sene sonra düşünebiliyor musunuz Bin milyarlık bir dış ticaret volümüne gelir, inanın bambaşka bir Türkiye olacak. Dolayısıyla benim görüşüm ekonomik açıdan şu andaki ivme devam ettiği takdirde, iç politikalar bu ekonomik gelişmeyi durdurmadığı takdirde Avrupa'nın her tarafından çok miktarda buraya daha iyi yatırım gelecektir. Doğu Avrupa ülkeleri en geç beş ile 10 sene arası rekabet gücünü kaybedecektir; çünkü nüfus kalmıyor. Bakın biz Avrupa Birliği heyeti olarak Burgaz'a gittik bundan bir sene önce, Burgaz'da bize büyük bir iftiharla fabrikalarını gösterdi, tek fabrika kalmış, ismi "El Kabel", kablo firması, sahibi kim biliyor musunuz, Türk, sahibi Türk. Bir de baktık şehirler boşalmış, köyler boşalmış, çantasını alan gitmiş İngiltere'ye, genç kalmamış. Şimdi böyle bir yere yatırım yapar mı Avrupalı, Romanya'nın nüfusu azalıyor, Polonya'nın azalıyor, Türkiye'nin nüfusuna bakın, onun için emin olun şu önümüzü kesmeyelim. Avrupa Birliği bir çapadır, bu çapaya takılı kalalım samimi söylüyorum 35 dosya bittikten sonraki göreceğimiz Türkiye o gün Avrupa Birliği'ne girmese de olur. O kuralları uygulayan, Avrupa Birliği müktesebatını kabul etmiş, yasal olarak bir Türkiye, belki biz girmeyeceğiz ama kendi arzumuzla, Norveç'te bir Avrupa ülkesi girmek istemiyor, ben zenginliğimi paylaşmak istemiyorum diyor.

Öyle hale geleceğiz ki, döviz rezervimiz, diyeceğiz ki, “biz ihtiyarlarımızı burada besleyeceğiz”. Bakın daha gençler bu lafları unutsun belki 15 sene sonra Mecliste her şey bitmiş olacak diyecekler ki, “efendim biz çok zengin olduk, bu Avrupa’nın ihtiyar nüfusunu ben beslemek istemiyorum, girmeyelim” diyecek belki. Daha fol yok yumurta olmadan AB korkularıyla bu işi bırakalım, şu 35 dosyaya devam edelim, sosyal açıdan, kültürel açıdan, ekonomik açıdan, politik açıdan süper bir Türkiye’ye doğru gidelim.